

az érkező *élelmiszermennyiséget* elosztják a csoport *tagjainak számával* és így állapítják meg, hogy az érkeztet mennyiségnek mi a *fejkvótája*. A fejkvóta szerint látják el aztán a csoport tagjait. Ezeket mint tényeket szögezte le előttem Sándor Ignác elnök.

Mégis: nem volt még eset rá, hogy a csoportnak minden tagja megkapta volna legalább azt a részt, amely őt a fejkvóta szerint jogosan megillette. Önként fölmerült tehát az a kérdés, hogy hová lett az élelmi és közszükségleti cikkeknek megmaradt része?

Mert, hogy megmaradt és igen sokszor tekintélyes mennyiségű élelmi és egyéb szükségleti cikk maradt meg, az említett mód szerint, az bizonyos. Hogy hová lett ez a mennyiség, a *különbözet* az érkeztet és kiosztott szükségleti cikkek között, titok. Ezt nem lehet tudni. Vannak azonban vakmerők, akik azt állítják, hogy *több szegedi kereskedő drusztja a beszerzési csoport áruit*, persze jóval drágább áron. Meg kell állapítani, hogy igaz-e ez vagy sem, mert a közvéleményt, amely nyugtalanná vált, *meg kell nyugtatni*.

(Mit mond Sándor Ignác?)

Fölkerestük Sándor Ignácot, a beszerzési csoport elnökét, akitől fölvilágosításokat kértünk az egyes vádakra vonatkozólag. Sándor Ignác kérdéseinkre ezeket mondta:

— Ellátási rendszerünk teljesen megfelel a közéletmezési hivatal ellátási rendszerének. Megérkezik az áru, a mennyiségéből megállapítjuk a fejkvótát és a könyvecskék alapján megtörténik a szétosztás. Persze, sokszor megesik, hogy *kevesebb áru érkezik*, akkor első sorban a nagyobb családú és szegényebb tisztviselőket elégitjük ki. Ez az elv a kiosztásnál és az elv fönttartását magam ellenőrzöm.

— A protekciós rendszerről szóló *vád mese*. Olyan nálunk nincsen, azt én nem engedem meghonosítani. Viszont az a publikum, amely kimaradt valamiből, mindig érzékenykedik. Holott nem tudok 2300 felé elosztani például 300 kiló zsirszódát.

— Az, hogy a csoport valamilyen áruja kereskedőkhöz került volna, tudtommal csak egyszer történt meg. Én éppen akkor vettem át az elnökséget és raktáron volt akkor 6000 korona értékű dzsem. Miután az a veszély

fenyegetett, hogy erre az üzletre ráfizetünk: a dzsem kezdett összeszáradni és a publikum nem vitte; kénytelenek voltunk nagyban eladni a kereskedőknek.

— Az ácsorgást is igyekeztünk megszüntetni; közelesen nagy változások történnek, amilyen például, hogy *üzletünket hétfőtől kezdve egész nap nyitvatartjuk* és 200-as turnusokban fogjuk a közönséget kiszolgálni. Ha vannak bajok, igyekeztünk azt eliminálni, meg szüntetni és bár egy fillér honoráriumot nem kapunk, a vezetőség minden erejét és idejét felhasználja arra, hogy lehetőleg jól csináljuk a dolgot.

Eddig tart a nyilatkozat. Fölkértük még az elnök urat arra, hogy engedjen bepillantani bennünket a csoport könyveibe, pusztán azért, hogy a gyanúsításoknak véget vessünk. — A közönség, — mondtuk — gyanakszik, valamiképpen meg kell nyugtatni őket. Ha a könyvekbe nézhetnének és megállapíthatnánk, hogy mikor, milyen áruból, mennyi érkezett és tényleg nem történt semmi visszaélés, vagy szabálytalanság, könnyű lenne elsimitani a hullámokat.

Sándor Ignác erre a kérésünkre kereken kijelentette, hogy a könyveket újságíróknak rendelkezésére nem bocsátja. Irjanak az urak az újságba, amit akarnak. — mondta — én a könyveket oda nem adom.

Hogy a könyvek milyen titkot rejtegetnek, nem tudjuk. Bizonyosnak kell azonban vennünk azt, hogy a közönség nem fogadná tulságos örömmel ennek a fátyolnak föllibentését.

A sétánk tehát — amit a beszerzési csoport körül végeztünk — csak ennyit eredményezett. És még egyet: hogy a csoport raktára délelőttönként minden felügyelet és ellenőrzés nélkül két 18—20 éves ifjura van bizva.

Most pedig az elnök nyilatkozatára a következőket: Igenis igaz az, hogy az elosztási rendszert *nem tartják* meg, hogy a szétosztásnál a protekció érvényesül, hogy nagyon sokan semmihez, de semmihez nem tudnak a csoportból hozzájutni. Azt is csak a

benfentesek tudják, hogy a csoportnak jelenleg *szappanja és gyertyája* van és ezekből nem is kap más, csak aki befentes, aki közel áll a vezetőség egyes tagjaihoz. Mindezekből nyilvánvalóvá válik, hogy a beszerzési csoport *önállóan nem működhet*. Tessék a csoportot a közéletmezési hivatalba áthelyezni és az egész ügyvitelt, mindent hatóságilag ellenőriztetni. A szóbeszédnek, pletykálkodásoknak, gyanúsításoknak véget kell vetni, a mai rend pedig nem nagyon alkalmas arra, hogy a közönség bizalmát helyreállítsa.

Sipos Iván.

SPORT

0000

Bajnoki meccs érdekes előmérkőzéssel

Vasárnap játszik le az új bajnoki év első mérkőzését a Bácska és Sztk első csapatai a Szak újszegedi sporttelepén. A főérdeklődés a Bácska szegedi szereplése elé irányul, tekintve azt, hogy a Szak ellen múlt héten szabadkai pályán 1:1 eredményt ért el és a hírek szerint a csapat régi kitűnő formáját visszanyerte. Különösen figyelemre kell méltatni a Marci—Kozmából álló balszárnyat, mely vidéki viszonylatban mostanában körülbelül a legjobbat nyújtja. A meccsről-meccsre javuló kék-fehéreknek nehéz küzdelmet kell vívniok és előreláthatólag meghajolniok kell a Bácska nagyobb tudása előtt.

A bajnoki mérkőzés Czák (Kinizsi) bíráskodásával félhatkor kezdődik. Előzőleg fél-négy órai kezdettel játszik a Szak teljes első csapata a feltűnően jól összeállított második csapat ellen. A vörös-feketék második gárdája feltétlenül kemény munkára fogja szorítani az első csapatot és ezen meccsen fog elődőlni, hogy a Szak II. a bainoksággal karöltve kiirt szövetségi díjmérkőzésben milyen sánsszokkal fog operálni. Annyi bizonyos, hogy az előmérkőzés nivós játékot fog hozni és az első csapat részéről minimális góldifferenciájú győzelmet várunk. Az összeállítás a következő: Szak I. Szalay, Kovács I., Kovács II., Vezér I., Horváth, Ruzsics, Poh-

nem hozott mosót. Kovács pedig nem szerette forrón, főleg mosatlanul enni a kukoricát. Várt tehát türelmesen, gondolta, majd csak kitombolja magát a dühös ételhordó. De a kukoricamosó csak nem akart jönni. Gondolta hát Kovács, hogy rajta bizony nem fog ki ez az együgyű ember. Felállt és kiment a konyhába, hogy maga hozza be, amire szüksége van. Amint benyitott a konyhába, annak legmesszibb sarkában olyan jelenet tárult a szeméi elé, mely egész élete további folyására hatással volt. Az edényből, amelyben főzték, vagy sütötték, lejátszott kárpapokkal kaparta ki a rizkását az egyik szakács. Kovács megdöbbsent, mintha tarkón ütötték volna. Hlíába volt az őt kitűnően ismerő konyhaszemélyzet figyelmes, majdnem örvendő köszöntése, gyorsan visszalépett a konyhából, az ajtót eleresztette maga után, az asztalához vissza se ment, vette a kalapját, botját és elsietett.

Egész délután olyan volt, mintha valami csapás érte volna. Alig várta, hogy este legyen. Sétálni ment és az uton a vendéglői konyhát kereste képzeltében, pontosan úgy, amilyen volt, amikor oda belépett. Tagadhatatlanul tiszta volt minden. Emellett persze

nem időzött. Az edények fénylettek. Ez se tünt föl. Ellenben állandóan látta, amint ama nevezetes sarokban a szakács a kártyával a rizkását kaparta. És látta: amint a másik szakács az ételekbe belekóstolgatott, egy nő pedig csupasz kézzel a tésztát gyurta. Vacsora nélkül feküdt le. Másnap reggel elhatározta, hogy ebédre meghivatja magát. Járatos volt egyik nagy gyakorlattal rendelkező orvosházához. Ez a doktor a lányát szerette volna vele elvéttetni. Amiatt egy pillanatig sem habozott a nagy gyakorlati érzéssel rendelkező papa, hogy Kovács 36, a lánya pedig csak 18 éves volt. Kovácsot egészséges és kitűnő életmódu embernek ismerte, akinek nagy jövedelme és jövője van, többre értékelte tehát a legtöbb ügyvédnél. A mama ezzel szemben diplomás vőre vágyott és abban bizott, hogy a lányát nem hagyja eserbén se a korán vénülő szíve, se a diplomatasága. Nem fog Kovácsba beleszeretni, de azért kedves lesz hozzá, mert egy tartalék, ha nem is valami kitűnő, sosem árt a háznál. Innen van, hogy Kovács a mama részéről is mindig a legszivebben látott vendég volt, akit hetenkint, de legalább kéthetenkint egyszer a legnagyobb szívélyességgel hívott meg asztalához. Hosz-

szu ismeretségük óta most történt meg először, hogy Kovács meghívatta magát, ami a rózsás reményekkel nyomban eltelt papát boldoggá tette. Most már biztosra vette, hogy Kovácsnak a legkomolyabb szándékai vannak, talán már döntött és lehet, hogy holnap ilyenkor mint szerencsés nagypapa-jelölt fogadhatja a gratulációkat. Mielőtt tehát kocsira ült volna, hogy betegeihez utnak induljon, behívatta a mamát a rendelő szobába, bezárta az ajtókat, leült és ezt kérdezte:

— Mama, mi lesz ebédre?

— Ez nem olyan nagy titok, hogy be kelljen az ajtókat zárni.

— Mégis mi lesz?

— Erigy már, ne légy olyan számár. Mit akarsz mondani?

— Hogy jó ebéd legyen.

— Nehogy nekem meglepetéseket készíts elő.

— Nekem még nem nyilatkozott a Kovács. De mond, nem jól gondolkozom-e, amikor azt tartom, hogy van valami alapja annak, hogy korán reggel idetelefontalt, hogy hívjam meg ebédre.

A mama egy véleményen volt a papával és bár kelleltenül, készült a nevezetes ebédre.

Royal Apolló Színház

Szeged, Gizella-tér.

F. hó szeptember 1-én vasárnap két elsőrendű sláger.

Az Arcói várkastély nagy bűnügyi dráma
3 részben

A színházi hercegnő vigjáték 3 felvonásban. Irta és rendezte
Franz Hoffer. Szenzációs művész film.

Természeti
felvételek.

Előadások d. u. 2., 1/24., 5., 7 és 9 órakor.